

Uşaq vaxtı ona elə gəlirdi ki, bütün təyərələrin içində atası var. Hər gün təpənin üstünə qayıb əlini alında günlük eleyir, uzun-uzadı göy üzünə baxırdı. Lal-təpənməz buludlar həmişəki yerində durub uşağa gülümsünürdü. Onun gözleri isə ataman pişiklərin gözleri kimi ümidlə göy üzünə tuşanırdı.

- Göyərçin! – görən kimi sevincək dillərini və dabana tūpünüb arxasınca yüyürürdü. Elə bu vaxt namərd daşlardan birinə ayağı ilişir, üzü üstə yere dəyirdi. Bumunda torpağın qoxusu təbəssüflə göy üzündəki nazik tūstüyə baxırdı...

İş yerinə gedəndə də yolboyu göydə təyyarə axtarmaq adətini itilməmişdi. İndi "Göyərçin"in arxasınca qaçan uşaq deyildi, böyümüşdü, boyu iki metr olmuşdu. Qolları təyyarə qanadları kimi uzanmışdı. Göy üzünü elə bil daha yaxına gəlmişdi. Aşağıdan baxanda göy üzünü çiyərində daşıyan adama bənəzdərdiniz onu. Başının üstündə buludlar, uçan quşlar.

Onun danışdığı birçə lətifə vardı, o da təyyarəylə bağlıydı:

"İki nəfər gedirlər aeroporta. Biri deyir ki, a kişi, bu terroristlər bu boyda təyyarəni necə qaçırdılar. O birisi də deyir, sənə heç ağıl yoxmuş, təyyarə göydə bapbalaca olandan sonra oğurlayırlar".

İş yoldaşları lətifəyə yalandan hirli-dayırdılar. Bezsələr də, gülməliydilər. Mısırmırıqlarını sallayan və yalandan üzünə təbəssüm qonduran iş yoldaşları hiss edirdilər ki, bu lətifə onu ayaqda saxlayır.

- Mən daha təyyarəyə minə bilmərəm. – keçən il bu sözləri rəhbərə güc-bəla demişdi. – Həkim deyib ki, bir də təyyarəyə minsən öləcəksən.

Rəhbərin qalın qaşları bir dimaq boyu qalxmışdı:

- Əsas sağlıqdır. Siz gözəl jurnalist-siz. Heyf. Sizin kimi xaricdən reportaj hazırlayacaq jurnalisti tapmaq çətin olacaq.

O gündən göylərdə keçən iş həyatı yere enmişdi. İndi sevimli təyyarələrə ancaq aşağıdan yuxarı baxa bilirdi. Eynən uşaqlıqdakı kimi.

Əvvəl həftə səkkiz, mən doqquz sə-

yahətlərdə olur, təyyarədən aşağıya baxanda əlini günlük eleyib göyə baxan uşaqla qarşılaşırdı. Uşaq iki əlini də qaldırıb bayraq tək yelləyir, tez də yoxa çıxırdı. Təpə qalırdı gözünün qabağında, bir də konservə qutusunu şillələyən küleklər...

"Ata! Gözlə mən!" – təzədən peyda olurdu uşaq.

Sonra o təpə evə çevrilirdi, o uşaq anasının qucağında mızıldanırdı:

"Atam başımın üstündən keçdi, gör-

Sarı göyərçinlər

medi mən!"

Hər dəfə də anası onun bu sözlərinə uğunub gedir, sonra da gözlerini tavana zilləyib susurdu.

"Atam gələcək, hə, mama?"

"Gələcək... Sən yat..."

- "Göyərçin"ə bax. – iş yoldaşına göstərib gülümsünüdü.

- Yaman sürətlə gedir e...

- Keçən il onun içində idim.

- Həkimlərə çox inanma. Onlar hər şeyi böyüdürlər. Belkə qoxusu yoxdur...

Susdu. Həkim bəhanəydi. Onun təyyarəyə minməyə üreyi gəlmirdi artıq.

Qəmli səmada süzən təyyarə boş vərəqə qoyulmuş nöqtəyə bənəzəydi. O nöqtə yavaş-yavaş irəli gəlirdi və yaxınlaşdıqca onu həyəcanlandırdı. Qulağına səs gəlirdi: "Ata, burdayam, düş aşağı da". Daha yaxşı görməsi üçün gözlerini çiyirdi. Amma təyyarə gözündə heç cür böyümürdü, uşaq vaxtıdakı kimi bapbalaca qalırdı. Uzaqdan baxanda inana bilmirdi ki, atası ora yerləşər. Ora heç siqaret qutusu da yerləşməzdi.

- Atam yekədi, ya göyərçin?"

- Atan – anası gülə-gülə cavab verirdi.

- Eee, onda göyərçinə necə minəcə?

- Qanadında gələcək... Yat bala...

Gözünə yuxu gedəndə təyyarənin qanadının üstündə bardaş qurub buludların arası ilə gedirdi. O biri qanadın üs-

Ayxan Ayyaz

tündə də atası görünürdü. Sonra təyyarə növbəti böyük buludun içində yoxa çıxırdı...

"Oğlum, - anasının səsi gəlirdi buludların arasından, - qorxma, yuxudu. Özünə gəl".

Gözünü açmağı ilə qaralıq da yoxa çıxırdı, qaralıqdakı təyyarə də, işıq da,

buludlar da... Birçə anası olurdu qabağında.

"Atam nə vaxt gələcək, mama?"

"Gələcək, danıxma. İşləməyə gedib."

"Mənə göyərçin alacaq gələndə?"

"Hə, alacaq."

Yuxulama giren təyyarələr həmişə qəzaya uğrayırdı. Qınc-sökük "göyərçin"in içində anasını tapırdı. Sevincək yerində tullanır, ardınca təyyarə sayaq qollarını açıb anasının üstünə gedirdi. Uzaqdan atası əl eleyirdi, ona tərəf yüyülmək istəyəndə ayaqları yerə yapışırdı...

- Atam biznən niyə gəlmədi? – anası səs-küyə özünü yetirəndə sual güllə kimi açılırdı.

- Gələcək. İş çıxdı. Gələcək...

Günlər uzanırdı, atasının şəklinə baxa-baxa böyüyürdü. Hərdən o fotodakı adama biğ qoyurdu, saçını ağardırdı. Atasının boş qalmış yerinə özünü çəkirdi. İstəyirdi şəkildə atasının əlindən tutsun, amma o fotodakı adamın əlləri cibində olurdu.

- Mən böyüyəndə çoxlu göyərçinim olacaq, hə?

- Hə, gözəl balam, hə.

- Atam da orda olacaq?

- Göyərçinlərin birində olacaq. Atan sənnən gizlənəçə oynayıp. Tapa biləcəksən onu?

- Hansı göyərçindədir bes?

- Sarı göyərçində.

İşdə boş vaxt tapan kimi yeni kəşfi-

nin həzzini yaşayırdı. Yeni kəşf nə olasıdır? İnternetdən dünyanın üstündə uçan təyyarələri tapmışdı. Təyyarələr sapsan idi, dünyada yaşılı.

- Bax bu Romaya gedir... – iş yoldaşından birinə göstərirdi. – o birisi Moskva-ya.

- Bakıya gələn var?

- Baxacaq bir... Biri gəlir. De ha...

- Qəza olanda da bilirsən?

- Bəd danışma!

Başqa güncü dialoq:

- Gəl bura... Bu təyyarəyə bax, Nyu-

Yorka uçur. Bu reysnən getmişdim mən.

- Neçə saata çatmaq olur?

- Baxır da, bir xeyli çəkir. Siqaret də qoymurlar çəkməyə.

Növbəti dəfə:

- İndi azdılar. Bir azdan çoxalacaq.

Buna bax, Türkiyəyə gedən çoxdu.

- Suriyaya bax!

- Heç təyyarə yoxdu.

- Biz tərəf bes?

- Gələn yoxdu.

Danışdığı adam üreyincə olmayan-da başından eleyirdi, təkrar gözünü ekrana zilləyirdi. Qızıl rəngində təyyarələr çoxala-çoxala ekranda uçurdular. Stula yayxanırdı, əllərini başında çarpazlayıb gülümsəyərək dünyanın müxtəlif istiqamətlərinə gedən təyyarələrə baxıb özünü onların içində hiss edirdi. Kofesini udumlayaraq pəncərədən aşağı, nöqtə boyda dünyaya tamaşa etdiyini xatırlayıb məmnun-məmnun gülümsəyirdi. Heyat nə gözəl idi onda! Birçə o uşaq... Əlləri qaşlarının üstündə göy üzünə baxan o

uşaq... Birçə o uşaq gözünə görünəndə üreyi bulanırdı.

"Ala, bax, atan göyərçin göndərib" – ad günündə anası tortun şamlarını üf-rəndən sonra masanın üstünə qoyub təbəssümlə oğluna baxdı.

Böyük "Göyərçin" idi, qırmızı qanadları vardı. O təyyarə heyatında aldığı ən gözəl hədiyyə olmuşdu. Bütün gününü onunla keçirirdi. Təpənin başına çıxıb uçurdurdu, gecələr onu qucaqlayıb yatırırdı.

Təyyarələrin uçuşuna baxa-baxa öz xəyallarının arxasınca təyyarə göndərirdi. O təyyarə gedib bir yerdə ilişirdi, dumanla bürünürdü, ətrafda göz-gözü görmürdü.

İş yoldaşları onun heyranlıqla baxdığını görəndə uğunub gedir, arada zara-fatından da qalmırırdılar.

"Arxasınca su at"

"Təyyarələrində də səp"

Onun heç vecinə deyildi. Zarafat eleyirlər, elesinlər. Birçə onu "Göyərçin"lə-rindən ayrı salmasınlar.

- Təyyarəni niyə bu qədər sevirsən? – işdən çəxmişdiklər, dostu ilə metroya düşürdülər.

- Nə bilim...

- Həqiqi, maraqlıdır mənə.

- Atamı görürəm orda.

- Pilot olub atan?

- Yox.

- Bəs nə?

- Elə bildirdim ki, atam ancaq təyyarəyə qaçıdacaq.

Sükut çökdü.

- Həkim nə deyir?

- Nə həkim?

- Təyyarəyə minə bilməzsən demişdi e...

- Əşşi, özüm uydumuşam.

- Necə ki?

- Boş ver.

Göy üzünü bayram xonçası kimi qıpqırmızıydı.

Üreyindən keçdi ki, təyyarənin içində olsun, əlini pəncərədən çıxarıb o qırmızı səmaya toxunsun.